

La traïció de l'esquerra

written by Alfons Duran Pich | 11 de desembre de 2020

Des que la societat humana va abandonar el nomadisme, es va assentar en un territori, va conrear la terra i va iniciar la domesticació del bestiar, hi ha hagut explotadors i explotats. De vegades els segons s'han rebel·lat contra l'opressió, encara que gairebé sempre han acabat rendint-se davant la superioritat dels primers, via violència física, promeses de millora no complertes o simple alienació.

L'opressió no ha consistit només a quedar-se la major part de l'excedent (la llei del 20/80 de Pareto), sinó també a reprimir el discurs polític alternatiu, la llibertat de pensament, el dret a decidir sobre la forma d'organitzar la vida a societat.

I aquest permanent sistema repressiu ha comptat gairebé sempre amb la col·laboració de l'esquerra oficial, la que el sistema reconeix com a tal, que ha estat beneïda pel poder. I aquesta esquerra pactista es contagia fàcilment de les formes reaccionàries de la dreta històrica (que controla el poder amb mà ferma a tot el món) i se sent compensada en un repartiment de privilegis. El model resultant és un model fèrrament tancat que interpreta qualsevol dissidència com un desafiament a la seva continuïtat.

Alguns països, en els quals l'empremta luterana ha estat sempre present, han estat capaços de trencar amb dificultats els barrots d'aquesta presó ideològica. Són una excepció.

A l'altre extrem tenim les falses democràcies, com l'espanyola, que reben les felicitacions formals de les institucions que les acullen (com la Unió Europea, l'FMI, el Banc Mundial, el WTO i altres), perquè els principals executius d'aquestes últimes comparteixen les essències del model. Només cal veure el comportament d'institucions com el

Parlament Europeu (plena de polítics en desús, als quals se'ls ha assegurat una jubilació d'or), que promouen i recomanen accions lliberticides en nom de la llibertat i la democràcia.

És per això que a nivell internament el govern autoproclamat "progressista" del senyor Sánchez no exerceix com a responsable del poder executiu (com és la seva obligació) i permet que la trama d'un sistema judicial corrupte faci i desfaci al seu gust, amb el suport explícit de les cúpules militars i de la plèiade d'alts funcionaris de l'aparell burocràtic, tells imbuïts de l'esperit de la Contrareforma, aquell part contra les llibertats cuinat en el Concili de Trento a mitjans el segle XVI, on l'empremta castellana es va fer evident.

Quan alguns polítics catalans independentistes, bé per ignorància, bé per ingenuïtat o bé per comoditat, continuen amb la idea de pactar amb el poder de l'Estat per resoldre el conflicte polític català a través d'un referèndum, han de tenir en compte que el seu interlocutor real (qui maneja les regnes) no és el govern "progressista" del senyor Sánchez sinó el bloc hereu del franquisme. I aquest bloc, si no fos per les repercussions internacionals, ens afusellaria a tots.

Prendre com una anècdota els comunicats oficinosos d'aquests vells feixistes és cometre un error majúscul. L'extinent Segura ha estat molt clar al respecte: no és l'opinió d'un grup de jubilats; és un sentiment compartit. Ara bé, anomenar al govern actual de "socialcomunista, recolzat per filoetarres i independentistes" és el producte de ments malaltes i mal documentades. En aquest sentit no tenen per què preocupar-se. *L'esquerra oficial espanyola* fa ja molts anys que està domesticada, com ho van estar les ovelles el Neolític.

A part del grup dels "peripatètics", en la seva accepció de ridículs i extravagants, que integra González, Guerra, Bono i altres espècies, grup que ha superat amb escreix les aventures dels aznaristes del Faes, la resta de socialcomunistes del

govern espanyol són d'allò més prudent i consentit. I els independentistes d'ERC i els filoetarres de Bildu, que els han donat suport, no són ni una cosa ni l'altra.

Que no s'estengui el pànic! Els Iceta, Zaragoza, Montilla, Colau, Albiach i els seus ajudants i assessors no aniran mai a les barricades (a les ideològiques, ja que en les altres et pots embrutar). Continuaran traint els principis més elementals de la llibertat, en la qual en el fons no creuen. Continuaran gaudint de les seves poltrones i repetiran els seus decadents discursos.

On era la fiscal general de l'Estat –senyora Delgado– quan un grup dels seus subordinats es va mofar públicament dels presos dient que s'«haurien de menjar el torró a la presó»? O és que el cos fiscal no és un cos jerarquitzat? O és que els “defensors del poble” fan i diuen el que els dóna la gana? O és que l'art d'«afinar» –que sembla que dominen– el fan selectivament? O és que l'aparell fiscal va per lliure i no depèn del govern, com sempre s'ha dit?

O és que definitivament el govern de torn no s'atreveix a enfrontar-se al poder real de l'Estat? Probablement serà això.

Quan passin els anys i els historiadors analitzin aquest període històric –que jo etiqueto com la “falsa transició”– s'adonaran que el franquisme sociològic ha comptat amb molts col·laboracionistes, disfressats de progressistes però de fons reaccionari i covard.

Un cop més haurem de denunciar la persistent traïció de l'esquerra.